

לפרשת מטות

א. כדי לרצות את אלהים, המזכיר לו את מותו הקרב, שולח משה את עמו למסע רצחני במדין: את כל הגברים הם הרגו, את כל הבתים הם שרפו, את כל הרכוש בזזו, את הנשים והילדים הם לקחו בשבי. למשה זה לא הספיק.

ב. (יד) וַיִּקְצֹף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי הַחַיִל שְׂרֵי הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי הַמֵּאוֹת הַבָּאִים מִצִּבְאָה הַמִּלְחָמָה: (טו) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הַחַיִּיתֶם כֹּל נַקְבָּה: (טז) הֲנָה הָיָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבֵּר בְּלִעָם לְמַסָּר מֵעַל בְּה' עַל דְּבַר פְּעוֹר וַתִּהְיֶה הַמַּגִּפָּה בְּעַדְתָּ ה': (יז) וַעֲתָה הֲרִגוּ כָל זָכָר בַּטָּף וְכָל אִשָּׁה יָדַעְתָּ אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר הֲרִגוּ: (יח) וְכָל הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר הַחַיִּי לָכֶם: (יט) וְאַתֶּם חָנוּ מֵחַוִּץ לְמַחְנֵה שְׂבַעַת יָמִים כָּל הָרֶג נֶפֶשׁ וְכָל נֹגַע בְּחָלָל תִּתְחַטְּאוּ: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי אַתֶּם וּשְׂבִיכֵיכֶם: (כ) וְכָל בְּגָד כְּלִי עוֹר וְכָל מַעֲשֵׂה עֲזִים וְכָל כְּלִי עֵץ תִּתְחַטְּאוּ:

ג. אין די בשבי אלמנות, והנקמה לא תושלם עד שתירצחנה הנשים המחטיאות ויטבחו בניהן. הילדות המדייניות, שהתייתמו מאבותיהן, יקוננו עכשיו גם על אחיהן ואימותיהן. ונקמתן שלהן תלווה את ישראל יום יום: גם האש והמים לא יטהרו את נפש הרוצחים. לעולם.

ד. תינוק לא הורגים פעמים / דליה רביקוביץ'

והילדים היו כבר מונחים בשלוליות הסחי,
פיהם פעור
שלווים.
איש לא יגע בהם לרעה.
תינוק לא הורגים פעמים.

וזנב הירח הלך והתמלא
עד שהפך כיכר זהב מלאה.

חיילים מתוקים שלנו,
דבר לא ביקשו לעצמם,
מה עזה היתה תשוקתם
לחזור הביתה בשלום.

על שלוליות שופכין בסברה ושתילה
שם העברתם כמויות של בני אדם
הראויות להתכבד
מעולם החי לעולם האמת.

לילה אחרי לילה.

קודם ירו

אחר כך תלו

לבסוף שחטו בסכינים.

נשים מבוהלות הופיעו בדחיפות

מעל תלולית עפר:

"שם שוחטים אותנו,

בשתילה".

זנב דק של ירח בן ראשית החודש היה תלוי
מעל למחנות.

חילינו שלנו האירו את המקום בנורים
כאור יום.

"לחזור למחנה, מארש!" צוה החיל

לנשים הצורחות מסברה ושתילה.

היו לו פקודות למלא.